

Vrijwilligers gezocht

‘Je bent er gloeiend bij, monsterman!’ Moos vuurde een verlamdende pijl af op een reusachtig monster. Raak! Midden in zijn borst! Als een puddinkje zakte het in elkaar. ‘Voor jou is het game over, loser!’

‘Mag het geluid wat zachter!’ Papa Jef kwam de woonkamer binnen met een kwast in zijn ene en een verfblik in zijn andere hand. ‘Ik hoor hem buiten brullen.’ Hij knikte naar het tv-scherm. Het monster lag uitgeteld op de puinhopen van de stad die hij zelf had verwoest. Score: maximaal. JE BENT EEN HELD, stond erbij.

‘Een held op sokken,’ zei papa met een knipoog.

Moos keek naar zijn sokken. Ze waren, samen met zijn korte broek, het enige wat hij aanhad.

‘Jij bent een held met zweet en stippen, pap,’ grinnikte hij. ‘Witte stippen.’

Papa knikte. ‘Het kozijn aan de voorkant van het huis is klaar. Ik ga douchen en dan gaan we boodschappen doen.’

Moos trok zijn neus op. ‘Ik blijf liever thuis.’

Papa schudde zijn hoofd. ‘Je krijgt nog eens vierkante ogen van dat getuur naar een scherm.’

‘Maar het is vakantie,’ klaagde Moos.

‘Precies,’ zei papa. ‘Dus heb je alle tijd om samen met mij en Loe boodschappen te doen.’

Mopperend slofte Moos naar de gang om zijn schoenen aan te trekken. Hij keek naar zichzelf in de grote spiegel

aan de muur. Een held op sokken met vierkante ogen? dacht hij. Onzin! In ieder geval die vierkante ogen. Zijn ogen waren hartstikke normaal en hij kon er heel goed mee zien, vooral in het donker!

De papa's zeiden altijd dat Moos dingen zag in het donker die er helemaal niet waren. Maar Moos wist wel beter. Hij wist wat hij zag. Donkere schaduwen van valse beesten.

Hij wurmde zijn linkervoet in zijn sneaker. In games durfde hij alles, óók als het er donker was. Vooral in Monstermania. Hoe gevaarlijk en gemeen die monsters ook waren en hoe donker het ook was; hij pakte ze allemaal!

Hij schopte de schoen weer uit. Veel te warm! Hij ging op zoek naar zijn slippers en hoorde papa boven tegen zijn zusje praten.

‘We gaan zo even boodschappen doen, Loe.’

‘Ikke niet, hoor,’ zei ze stellig.

‘Tuurlijk wel,’ zei papa, al even stellig. ‘Gezellig!’

‘Maar ik ben een nieuw kunstje aan het leren!’ Loe had kortgeleden een duikelrek in haar slaapkamer gekregen en ze deed de hele zomervakantie niets anders dan kunstjes leren.

‘Over vijf minuten ben ik klaar en dan gaan we.’ Papa was onverbiddelijk. Moos hoorde hem de douche aanzetten en zag Loe de trap af komen.

Uit haar vlechtjes staken losgeschoten krullen en haar wangen waren rood. Niet alleen omdat ze haar best had gedaan op het nieuwe kunstje, maar ook omdat ze kwaad was. ‘Ik vind boodschappen doen stom en saai!’

‘Deze hele vakantie is stom en saai,’ zei Moos. Zes weken vrij zijn van school was fijn, maar dan moest je wel wat te doen hebben. Al zijn vrienden waren weg en deden wat leuks: Delano ging strandjutten op Texel, Xavi wandelde door de bergen van Zwitserland en Sietze leerde windsurfen op een meer in Italië.

Alleen hij was gewoon hier, thuis. Papa Cas had geen vrij kunnen krijgen van zijn werk, papa Jef besteedde al zijn tijd aan klussen en Loe duikelde aan haar rek.

Opeens begonnen de ogen van zijn zusje te glanzend. ‘Zullen we aan papa vragen of we een hond mogen?’

‘Wat? Ben je op je hoofd gevallen, of zo?’ Moos dacht terug aan de twee kleine goudvisjes die ze een paar jaar

geleden hadden. Soms moest hij de vissenkom schoonmaken, ieuw! Die visjes waren glibberig en snel. En hun mondjes stonden de hele tijd open. Honden waren veel en veel groter dan vissen en veel sneller. Bovendien blaften ze, gromden ze, sprongen ze tegen je op en als je niet uitkeek, beten ze je.

‘Het lijkt me zo leuk om een hond uit te laten en ermee te spelen,’ zei Loe dromerig. ‘Met een hond vervelen we ons nooit en de papa’s zullen blij zijn dat we niet meer zoveel binnen zitten.’

Papa Jef kwam de trap af. Hij gooide een shirt naar Moos. ‘Aantrekken. We gaan!’

Even later liepen ze met z’n drieën naar het winkelcentrum. Eerst naar de groenteboer en daarna naar de drogist.

‘Papa?’ Loe vroeg het met haar allerliefste stemmetje. ‘Mogen Moos en ik een hond? Alsjeblieieieieft?’

Moos en ik? dacht Moos. Die is lekker! Ik wil helemaal geen hond!

Gelukkig schudde papa zijn hoofd. ‘Je mag wel een ijsje, als we klaar zijn bij de slager.’

‘Nou zeg,’ mokte Loe.

Bij de slager was het heerlijk koel. Moos keek toe hoe de slager vlees sneed, afwoog en in de vitrine legde. Voor elk soort vlees had hij een ander mes. Het ene nog groter dan het andere, maar allemaal waren ze even scherp en glanzend. Papa maakte een praatje met hem en Loe stond er pal naast, voor het geval de slager haar een plakje worst zou aanbieden.

Moos las ondertussen alle briefjes die op het prikbord naast de winkeldeur hingen.

Iemand zocht een oppas. Iemand anders wilde pianoles geven aan huis. Er stond een fiets te koop en er was een hond vermist. Helemaal onder aan het prikbord hing een kleine poster.

Papa rekende af en Loe kwam met een plakje worst in haar hand naast Moos staan. ‘Wat lees je?’ vroeg ze smakkend.

‘Oh, niks bijzonders,’ zei Moos. ‘Dit.’ Hij wees naar de poster en las de tekst voor.

‘Wat is een dierenasiel?’ wilde Loe weten.

‘Daar wonen dieren die geen baasje hebben. En als mensen op vakantie gaan, kunnen ze daar hun huisdier laten logeren.’

‘Dus het is ook een soort dierenhotel?’

Moos knikte. ‘Delano uit mijn klas bracht daar in de zomervakantie altijd zijn kat naartoe. Maar die is een paar maanden geleden doodgegaan. Misschien mag hij daarom binnenkort een hond.’

‘Zijn er ook honden in dat asiel?’

Moos knikte. ‘Vast wel.’

‘En wat zijn vrijwilligers?’

‘Mensen die werk doen zonder dat ze ervoor betaald krijgen.’

Aan de onderkant was de poster in reepjes geknipt. Op ieder reepje stond het adres en telefoonnummer van het dierenasiel. Eén reepje was er al afgescheurd.

‘Mag ik er ook een?’

‘Waarom?’

‘Geef nou maar,’ zei Loe ongeduldig. Voorzichtig scheurde Moos een strookje los.

Papa hield de winkeldeur voor hen open en zei de slager gedag. ‘Kom jongens, tijd voor een ijsje!’

‘Doei slager!’ Loe pakte papa’s hand en trok hem mee naar buiten.

Papa lachte. ‘Toch wel lekker, hè, zo’n koude traktatie!’

Loe knikte en liet hem het briefje zien. ‘Ik wil heel graag vrijwilliger worden bij het dierenasiel. Daar hebben ze ook honden!’

Papa fronste zijn wenkbrauwen. ‘Vrijwilligerswerk lijkt me meer iets voor als je wat ouder bent.’

‘Mij ook,’ zei Moos. Hij hoopte dat Loe erover op zou houden.

Maar dat deed ze niet. ‘Dat staat niet op de poster,’ protesteerde ze. ‘Dus dat kun je niet weten.’

Papa kocht drie ijsjes. Ze gingen op een bankje zitten om ze op te eten. Het was heel rustig in het dorp. Er reden geen auto’s en geen fietsers, niemand liep over straat.

Het was helemaal stil.

Er floot geen vogel. Nergens klonk muziek of gepraat.

Zelfs Loe zei niks.

Het enige wat te horen was, was het geluid van een cementmolen. Die stond te draaien voor een gebouw dat werd verbouwd, een stukje verderop.

‘Vooruit dan maar,’ zei papa toen hij zijn ijsje op had. ‘Ik zal bellen om te vragen of je vrijwilliger mag worden.’

Zij liever dan ik, dacht Moos. Honden kunnen schurft hebben of vlooiën, katten krabben en blazen en vogels pikken je de ogen uit!

Papa kreeg meteen iemand aan de lijn. ‘Mijn dochter wil graag vrijwilliger worden. Kan dat? ... O, dat is de leeftijd van haar broer... Samen komen? Goed idee. Ik overleg het met hen. Ja, tot morgen!’

Samen? dacht Moos. Moet ik samen met Loe vrijwilligerswerk gaan doen bij het asiel? En dat noemt papa een goed idee? Hij deed zijn mond open om er iets van te zeggen, maar kwam niet boven zijn zusje uit.

Ze danste om het bankje en juichte: 'Het mag, het mag, het mag! Morgen word ik vrijwilliger bij het dierenasiel!'

'Jongedame,' papa pakte Loe bij haar arm en trok haar bij zich op schoot, 'luister eens even.' Hij legde uit dat Loe inderdaad eigenlijk te jong was. 'Maar Moos is wel oud genoeg, zei Ria van het dierenasiel. Dus als hij het ook wil, wordt hij de vrijwilliger en jij zijn assistent.'

'Superleuk!' riep Loe.

'Superstom zal je bedoelen.' Kwaad sloeg Moos zijn armen over elkaar. 'Ik hou niet van dieren.'

'Je bent gewoon een bange poeperd,' jende Loe.

‘Jouw angst voor dieren zou best wel eens kunnen verdwijnen, als je bij het asiel gaat werken,’ dacht papa hardop. ‘Ik vind dat je het moet doen, Moos. Het is ook beter dan de hele dag gamen, leuk voor Loe én je helpt er Ria mee.’